

Vianants, la

"Ara que hem acceptat que les voreres són per als vianants, potser haurem de començar a comprendre que les places són per posar-hi arbres i que l'escultura moderna produeix turbulències patològiques: de tota manera, això encara és una mica massa agosarat per l'única ciutat que encara fa homenatges a John Lennon i que té més succedanis de Woody Allen per hectàrea."

Mario Conde.

Dilluns, 26. El llibre de Jesús Cacho sobre Mario Conde —*Un intruso en el laberinto de los elegidos*— és una de les operacions més destructives de la dècada, sobretot quan reproduceix —en primera persona— presumptes monòlegs de Mario Conde tirant verí contra tot i contra tots. Cap institució fonamental queda sense alguna mentida corrosiva, mentides que poden tenir un germen de veritat i que per això encara són molt més perilloses. Des de Sabino Fernández Campos a Prado y Colón de Carvajal, tots els al·ludits ja han fet pública alguna rectificació, però no Mario Conde, en plena campanya de reaparició a la ràdio, premsa i televisió. Tot i que —segons un altre llibre— també circula una definició lluciferina de Mario Conde, jo penso que la pitjor impressió del llibre de Cacho és una classe dirigent espanyola xerraire, irresponsable i frívola, per contrast amb un país real on la majoria de la gent treballa com pot, educa els fills i procura respectar el proïsme. La indiscreció i la insensatesa dominen el cor de l'estat, un estat en perpètua improvisació, palpat com un meló encara massa verd fins que queda podrit, inservible, al munt de deixalles del mercat. El mèrit ben dubtós de llibres així és que concentren en un sol punt tota la capacitat excrementària del país, amb efectes descoratjadors per als qui encara, a dreta o esquerra, mantenen una vaga idea del bé comú.

Dimarts, 27. Encara fa bo per dinar al pati del Roig Robí, sobretot si dineu d'arròs amb

Baltasar Garzón.

bolets. Un contertulià cripto-PP que fa *footing* cada matí i un jurista *amateur* amb corbata de diputat insular del grup mixt discuteixen si el *superjuge* Baltasar Garzón passarà o no a la història com l'home que havia de salvar Felipe González però que al final —involuntàriament, per defectes processals— ha acabat per salvar de la condemna alguns narcotraficants detinguts en l'operació Nècora.

Dimecres, 28. Una de les millors notícies del mes és que la policia de Barcelona detingués per primera vegada un motorista per circular per una vorera. A la fi comprèn l'autoritat municipal que les voreres són per als ciutadans que van d'un lloc a altre a peu i no per als motoristes i els ciclistes, experts en motocross urbà, repartidors de pizza o ecologistes d'imitació, ni per als nens que viatgen en patí i amb motxilla. Ara que hem acceptat que les voreres són per als vianants potser haurem de començar a comprendre que les places són per posar-hi arbres i que l'escultura moderna produeix turbulències patològiques: de tota manera, això encara és una mica massa agosarat per l'única ciutat que encara fa homenatges a John Lennon i que té més succedanis de Woody Allen per hectàrea.

Dijous, 29. Felipe González ha anunciat que de forma periòdica farà un monòleg televisat per Antena 3. Ho han fet presidents i governants de pertot arreu, amb un efecte molt desigual, vora la llar de foc, des del rigor del despatx oficial, amb gos, amb fill i a

vorera ja és vostra

CARME PUÉRTOLAS

Les motos i les voreres.

la vora d'un riu. La crítica ha estat immediata, però no acabo d'entendre que sigui tan mal vist, precisament, perquè Antena 3 és una televisió privada. Pitjor seria que comparéssim cada primer divendres de mes a la televisió pública. És una llàstima que, segons diuen, Aznar no hagi acceptat un espai similar en una altra cadena privada: seria una oportunitat fantàstica de practicar el *zapping*, com exercici de democràcia directa, amb la pugna dramàtica entre les grans empreses per finançar-ne la publicitat fins que arribés la decadència i les aparicions dels pares de la pàtria anessin canviant de franja, cada vegada més prop de la condició final d'aquell programa que es deia *El alma se serena*.

Divendres, 30. Un veí ex-comunista que ara vota ERC i a la vegada admira de tot cor el Papa Wojtyła m'ha fet saber que el diari oficial dels comunistes italians, el cèlebre *L'Unità* –fundat per Gramsci, un autor molt més traduït al català que Agatha Christie–, ara regala els evangelis en fascicles. Ho veig com la definitiva metamorfosi del comunisme italià, sempre capdavanter. No sé si els membres fidels a la vella memòria del PSUC acabaran anant a la processó del Corpus, però veig que cada vegada hi ha menys menjacapellans a l'esquerra patidora, i més a la dreta sensualista. És una curiosa inversió moral, precisament quan trobeu més ex-herois de maig de 1968 amb “residència secundària”, segona dona, fills de dos o tres parelles i una predilecció una mica impúdica per la cuina

ARXIU

Joan Pau II.

empordanesa. Ja feren bé de deixar la política perquè, què n'haurien fet ara de la subscripció a *L'Unità* i els fascicles evangèlics? També és veritat que hem passat de Don Camilo a mossèn Tronxo.

Valentí Puig